

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 342/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. B. F., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 12 C 123/2010-214 zo 7. mája 2012 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 309/2012-265 zo 6. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 123/2010-214 zo 7. mája 2012 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 309/2012-265 zo 6. februára 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 123/2010 v procesnom postavení žalobkyne domáhala od Slovenskej republiky ako od žalovanej náhrady materiálnej škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov v súvislosti s neprijatím jej návrhov na začatie občianskeho súdneho konania podaných elektronickou formou.

Uznesením okresného súdu č. k. 12 C 123/2010-190 zo 14. februára 2012 bola sťažovateľke uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 948 583,49 €. Keďže sťažovateľka na výzvy okresného súdu v ustanovenej lehote nereagovala, okresný súd konanie uznesením okresného súdu zastavil. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka uvádza, že jej okresný súd aj krajský súd svojimi postupmi a rozhodnutiami odňal možnosť konať pred súdom, keď vydal svoje rozhodnutie v rozpore s § 141a ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 4 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ako aj v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania. Napadnuté rozhodnutia obidvoch označených súdov majú vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa sťažovateľky sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Vo svojej právnej argumentácii sťažovateľka poukazuje na to, že pri rozhodovaní súdu o návrhu odporcu na zloženie preddavku na trovy konania nie je právne bezvýznamné,

kto je odporcom. Ak je ním totiž subjekt, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní, je podľa sťažovateľky vylúčené, aby „súd pre nesplnenie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania konanie zastavil...

Bolo by totižto porušením zásady rovnosti účastníkov konania, ak by súd legálne mohol na návrh vecne oslobodenej žalovanej strany, ktorá má evidentný záujem na tom, aby konanie pred súdom neprebiehalo, disproportionalne zaťažiť žalobcu povinnosťou uhradiť bez existencie racionálneho dôvodu vysokú finančnú sumu a previazať splnenie tejto povinnosti s udelením terminálnej sankcie v podobe zastavenia konania...

Súd môže uložiť žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania podľa ust. § 141a ods. 1 OSP len vtedy, ak o takejto povinnosti rozhoduje na návrh žalovaného, ktorý má, resp. v prípade pozitívneho rozhodnutia súdu bude mať, povinnosť zložiť preddavok na trovy konania a to v rovnakej výške ako žalobca. V prípade, ak návrh na zloženie preddavku podal žalovaný, ktorý nemá povinnosť, resp. v prípade pozitívneho rozhodnutia súdu nebude mať povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v rovnakej výške ako žalobca, pretože jeho majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní, musí súd takýto návrh zamietnuť a to s poukazom na ústavne súladnú interpretáciu ust. § 141a ods. 1 OSP a nie sankcionovať žalobcu zastavením konania.“.

Sťažovateľka súčasne poukazuje na svoje vecné oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch a konštatuje, že tam, kde „zákonodarca s úmyslom dodržiavať zásadu spravodlivosti priamo stanoví, že žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku, pretože iniciuje konanie v ktorom sa domáha náhrady škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (mocenského nástroja štátu), je bizarné, aby zároveň stanovil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania bez toho, aby takúto povinnosť mal aj žalovaný štát a navyše podmienil meritórne prejednanie veci práve zložením preddavku“. Nadväzne na to sťažovateľka namieta aj skutočnosť, že suma požadovaného preddavku nepredstavuje päť percent istiny pohľadávky ňou uplatnenej a v konečnom dôsledku uloženie povinnosť zložiť preddavok na trovy konania neobsahuje žiadne odôvodnenie účelu, na ktorý by mal byť zložený preddavok použitý.

Podľa názoru sťažovateľky uznesenie krajského súdu sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti uznesenia okresného súdu a neobsahuje žiadne „*iné originárne právne závery*“ na podporu jeho výroku, čo ju vedie k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti súčasne poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 112/2012 zo 6. júna 2012, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie základného práva (iného) sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením, ktorým bol iný účastník konania v inej právnej veci zaviazaný zložiť preddavok na trovy súdneho konania. Napokon v sťažnosti poukazuje aj na uplatnenie princípu proporcionality vychádzajúc z názoru, že vydaniu uznesenia o povinnosti zložiť preddavok na trovy konania bráni skutočnosť, že žiadne trovy konania na strane žalovanej ani nevzniknú, a konštatuje, že samotné vydanie uznesenia o zastavení konania má pre ňu za následok stratu prístupu k súdu.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, tieto rozhodnutia zruší, vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľky uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade namietaný rozsudok okresného súdu podliehal revíznej právomoci krajského súdu v konaní o podanom odvolaní, ktorý má aj kasačnú právomoc. Preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu by bolo v rozpore s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrí do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska podstatné a určujúce preto len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti citovaným rozhodnutiam odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je zrejmé, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie okresného súdu, ktorým bolo konanie zastavené z dôvodu, že sťažovateľka nezložila preddavok na trovy konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu a poukazujúc na znenie § 141a OSP uviedol, že toto ustanovenie upravuje zákonné podmienky, za ktorých je súd povinný uložiť povinnosť (a nie možnosť) zložiť preddavok na trovy konania. K naplneniu zákonom ustanovených podmienok na uloženie povinnosti sťažovateľke zložiť preddavok na trovy konania krajský súd uviedol, že „súd prvého stupňa uložil povinnosť navrhovateľovi potom, ako zo strany odporcu bol na súde podaný návrh, aby bola navrhovateľovi uložená povinnosť zložiť trovy konania. Predmetom konania je právo na zaplatenie peňažnej sumy, pričom nezáleží z akého titulu sa peňažná suma požaduje. Výška požadovanej peňažnej sumy v čase rozhodovania súdu prvého stupňa preyšovala 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu (zákon č. 601/2003 Zb. o životnom minime). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že rozhodujúca je nielen výška istiny, ale aj príslušenstva pohľadávky na rozdiel od navrhovateľa, ktorý vytykal súdu prvého stupňa, že pri aplikácii ust. § 141a ods. 1 O. s. p. ignoroval formálnu podmienku, podľa ktorej je možné rozhodovať o uložení povinnosti zložiť preddavok na trovy konania len vtedy, ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy preyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, ako aj pravidlo obsiahnuté v ust. § 141a ods. 2 O. s. p., že výška preddavku podľa ods. 1 je 5 % z peňažnej sumy uplatňovanej navrhovateľom, pričom na príslušenstvo sa neprihliada.

Napriek tomu, že navrhovateľ spresnil petit ešte pred právoplatnosťou uznesenia o povinnosti zloženia preddavku na trovy konania, zo spresneného petitu je zrejmé, že navrhovateľ okrem istiny vo výške 4.148,58 EUR si okrem iného uplatňuje voči odporcovi a nemajetkovú ujmu vo výške 262.680,- EUR. Ak v zmysle citovaného zákonného ustanoveniu musí byť predmetom konania suma vyššia ako 400-násobok životného minima

pre jednu plnoletú fyzickú osobu, istina vo výške 4.148,58 EUR vrátane nemajetkovej ujmy vo výške 262.680,- EUR bez ďalšieho je sumou vyššou ako 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, a to bez príslušenstva. Odvolací súd má zato, že rozhodujúca v danom prípade by nemala byť len výška istiny, ale aj príslušenstvo pohľadávky, pretože na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada len pri výpočte základu, z ktorého vypočítava 5 % výška preddavku v zmysle ust. § 141a ods. 2 O. s. p. Príslušenstvom pohľadávky s poukazom na ust. § 121 ods. 3 O. s. p. sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Súd prvého stupňa predtým, než navrhovateľovi uložil povinnosť zložiť preddavok skúmal u navrhovateľa, či nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu.

Podľa ust. § 141a druhá veta O. s. p., na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu, povinnosť zložiť preddavok na trovy konania musí súd uložiť súčasne obidvom účastníkom konania. Zákon síce nedovoľuje, aby takúto povinnosť uložil len jednému z nich, okrem jedinej výnimky povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemožno uložiť len tomu účastníkovi konania, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa zák. č. 7/2005 Zb. o konkurze a reštrukturalizácie. V danom prípade totiž na strane odporcu je žalovanou stranou takýto subjekt, správne preto súd prvého stupňa konanie vo veci zastavil, keď navrhovateľ preddavok nezložil a odporca preddavok nemal povinnosť zložiť v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

Nakoľko boli splnené všetky zákonné podmienky, súd prvého stupňa správne potom, čo navrhovateľ preddavok v súdom stanovenej lehote nezložil, konanie vo veci zastavil.“.

V konečnom dôsledku to z pohľadu sťažovateľky znamená, že všeobecné súdy odmietli poskytnúť ochranu jej základnému právu na súdnu ochranu. Aj samotná sťažovateľka v sťažnosti proti napadnutým uzneseniam (okresného súdu aj krajského súdu) uvádza, že postupmi a označenými uzneseniami jej odňali možnosť konať pred súdom.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa ktorej odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím môže byť aj uznesenie o zastavení konania pre nedostatok procesnej podmienky, ak záver súdu o tejto otázke nie je správny a konanie v skutočnosti nedostatkom podmienky konania netrpí (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 61/03 – pozri právna databáza ASPI, judikatúra k § 239 OSP).

Obdobne aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 70/93 (pozri právna databáza ASPI, judikatúra k zákonu o súdnych poplatkoch) vyplýva, že pokiaľ odvolací súd nesprávne potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku navrhovateľom (žalobcom) z podaného návrhu, ktorý bol zo zákona osobne oslobodený od jeho platenia, treba to považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, lebo ňou odňal tomuto účastníkovi konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] a bránil mu v realizácii procesného práva domáhať sa ochrany práva na súde, ktoré bolo porušené alebo ohrozené. K podobným záverom dospel ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (I. ÚS 328/09, I. ÚS 200/2010, II. ÚS 283/2010, III. ÚS 300/2011).

Ústavný súd zastáva názor, že postup, pri ktorom okresný súd uznesením zastavil konanie pre nezloženie preddavku na trovy konania, v prípade, ak na zastavenie konania neboli splnené podmienky ustanovené procesným predpisom, možno kvalifikovať ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým mohlo dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Možno preto konštatovať, že z hľadiska argumentácie sťažovateľky krajský súd mohol postupovať tak, že jej odňal možnosť konať pred súdom. Pri takto formulovanej námietke mala sťažovateľka právo podať proti napadnutému uzneseniu dovolanie podľa § 237 písm. f) OSP.

Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

Sťažovateľka však v danej veci v sťažnosti neuvádza, či dovolanie v tejto veci podala, pričom ani ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania nezistil, že by uvedený právny prostriedok nápravy sťažovateľka využila. Vzhľadom na uvedené obстоjí záver, že sťažovateľka nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej práv účinne poskytoval a na ktorého použitie bola oprávnená v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, čo zakladá neprípustnosť jej sťažnosti. Sťažovateľka ani len netvrdila (a tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu ako neprípustnú. S prihliadnutím

na uvedené sa ústavný súd bližšie nezaoberal ani argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu ňou označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013